

Modrou rourou

Jiří Charvát

Publikováno s laskavým svolením autora.

<http://chladnouhlavu.wz.cz>

Odrážel jsem se špičkami ode dna a mával z chlorované vody na Vlastu, jež soustředěně rekognoskovala hladinu a snažila se mě zahlédnout.

Marně. A tak dlouho, až na ni z opačného konce bazénu začal pořvávat trapně extrovertní chlapec s kudrnatým hrudníkem a progresivní lysinou na temeni hlavy: „Hej, žabko! Jak je? Ztratila ses?“

Vlasta se nesměle usmála a její tvář se zalila barvou světelného výstražného zařízení na železničním přejezdu.

Přestal jsem poskakovat. Tohle nechápu. Ze sprch vyšla ani ne před dvěma minutami, a už na ni koketně pokřikují jako na obojživelníka. Já bych se tu mohl promenovat celé hodiny, a nikdo by ani nezakašlal.

„Vlasto! Hej!“ dal jsem ruce nad hlavu a dvakrát tleskl.

Konečně si mě všimla. Přicupitala, a ještě než sklouzla po kovovém žebříku do vlažného živlu, už se nadšeně zajímala: „Je docela hezkej, vid’?“

„Ne.“

„Proč ne?“ zamračila se.

„Má třikrát víc chlupů v nose než na hlavě,“ započal jsem recenzi a doplnil ji grimasou znechuceného vizážisty.

„Pleš je sexy,“ oponovala.

„V tom případě se ho drž,“ dal jsem jí tajný tip, přestože pleš jsem ve své osobní škále přitažlivosti řadil někam mezi ekzém a předkus, „ten bude do dvou let sexy až za ušima.“

Chvilku bylo ticho. Až na rytmické nárazy vody o kachličky prokládané skřípotem Vlastiných zubů. Pak přimhouřila oči a s psychoanalytickými ambicemi začala významně pokyvovat hlavou: „Tebe to žere!“

„Pff...“ vypustil jsem skrze povytažený levý koutek úst proud vzduchu, jenž měl Vlastě beze slov, leč výmluvně naznačit absurditu jejích domněnek. „A co jako?“

„Že na mě volaj kluci,“ zastrčila samolibě oba palce za ramínka jednoduchých květovaných plavek. „Na tebe holky nevolaj.“

„Tak to se pleteš,“ ohradil jsem se. „Jednou na mě na koupališti volala moc hezká holka. Rozhodně hezčí než tenhleten tvůj Kojak,“ nasadil jsem mírně křečovitý triumfální úsměv.

„Topila se, že jo?“ kontrovala Vlasta.

„Ne, netopila!“ zavrtěl jsem důrazně hlavou v rytmu slabik. Ve skutečnosti křičela „ty debile“, protože jsem jí rozšlápl discmana, co měla na dece. Byl to děs. Rodiče mi to strhávali z kapesného ještě dva roky a rozřízl jsem si chodidlo o CDčko Back Street Boys. „A víš co? Já ti tu nebudu dělat křena,“ našťavaně jsem se zapřel dlaněmi o okraj bazénu, „klidně se tu louhuj s tím svým prostovlasým playboyem, žabko,“ a s grifem z úvodní znělky Pobřežní hlídky jsem se vyhoupl na vykachličkovaný břeh. Jen mi to trvalo o něco déle a vydával jsem u toho víc zvuků.

„Počkej, kam jdeš?“ starala se, když jsem se vyškral.

„Jdu se sklouznout na tobogán,“ obešel jsem čísi pohozený ručník. „Myslím, že moje přítomnost tady způsobuje, že se ti mužské osazenstvo bazénu stydí zazpívat eroticky laděný chorál, který si pro tebe připravili...“

Opatrně jsem našlapoval na jeden kluzký schod za druhým. Byl to zvláštní pocit. Byl jsem jen v plavkách, přitom skrze zamlžené sklo bylo vidět, že venku zuří aprílová sněhová vánice. Připadal jsem si děsně otužile. Stoupal jsem vzhůru, sledoval, jak vločky nehlučně narážejí do skleněných tabulek všude kolem, a přemýšlel, kolik cizích dívek, jen tak na ulici nebo kdekoli jinde, o mě za těch dvacet let projevilo zájem nebo mi jen tak polichotilo. Vzpomněl jsem si na den, kdy se předávalo pololetní vysvědčení, tuším v sekundě. Procházel jsem se po chodbách gymnázia a smála se na mě snad každá holka, kterou jsem to odpoledne potkal. Říkal jsem si, že tuhle mikinu s Rampou McKvakem musím nosit častěji, a cítil jsem, jak ze mě crčí sex-appeal. Ale jen do té doby, než jsem zjistil, že mi dal Radim při obědě do vlasů špagetu. Skutečně jediným komplimentem, který mi kdy neznámá žena složila, byl v autobuse dotaz jisté vratké důchodkyně na mou kolínskou, která prý „strašně hezky smrdí a hrozně ráda by ji koupila manželovi k sedmdesátinám.“

Konečně jsem dorazil k hrdlu tobogánu. Svítila nad ním rudá kontrolka, která v pravidelných intervalech zeleně problikávala, což byl signál k odrazu a bezpečnému prosvištění celou atrakcí, jejíž valná část byla umístěna venku, mimo samotnou budovu.

Když už jsem se sem vydrápal, chtěl jsem si taky pořádně užít výhled. Přešel jsem ke skleněné výplni, otřel ji dlaní a zadíval se skrz. Byla to docela výška. Auta se pomalu šourala po náledí, foukal vítr a z tobogánu, uvnitř něhož tekla poměrně teplá voda, visely zvenku rampouchy. Bylo to jako léto a zima na jednom místě. Dvě antagonistická roční období oddělená jen několik centimetrů silnou skleněnou, respektive plastovou membránou.

Ze siesty mě vytrhlo zmožené funění a na schodišti se vynořila obrovská ženština neodhadnutelného věku, která zřejmě taktéž zatoužila proletět rourou. Byla opravdu gigantická. Byla natolik při těle, že skoro nešlo poznat, jestli má plavky.

„Uff...“ opřela dlaně tam, kde nejspíš mívala kolena, a snažila se popadnout dech. Když se jí to povedlo, vyzývavě na mě pohlédla: „Jdete se sklouznout?“

Toho jsem se bál. Byla družná. Chtěla konverzovat.

„Ano,“ přiznal jsem se.

„Tak běžte,“ ponoukla mě.

„Ne, jděte Vy,“ pokynul jsem k tobogánu a zatvářil se urputně galantně. Když pojede první a celá konstrukce se zřítí, můžu se pak zase v klidu vrátit dolů po schodech.

„Já bych si to tak neužila,“ bránila se, „musím si nejdřív vydechnout.“

Tak jsem se usadil. Nestačil jsem ani počkat na zelenou, podjela mi noha a velmi zvolna jsem zmizel v útrobách blankytného jícnu.

Byl to vopruz. Má jízda byla prostá jakéhokoli odrazu, a tak jsem se až komicky pomalu loudal. Takhle dlouho snad v tobogánu ještě nikdo nebyl. Rozhlížel jsem se znuděně okolo, zkoumal, jak jsou designově řešeny spoje mezi jednotlivými válci, a dloubal se v nose. Po půl minutě jsem nebyl ještě ani v půlce a začal jsem usínat...

...když vtom jsem zaregistroval několik nepatrných záchvěvů. Procítl jsem a znepokojeně zbystřil. Intenzita otřesů se stupňovala a s nimi i má nervozita. Najednou jsem za zády uslyšel vzrušený ženský křik.

Ohlédl jsem se a spatřil záběr z béčkového sci-fi thrilleru... Pane Bože!

Mnoho desítek kilo živé váhy vřeštilo, kopalo a řítilo se přímo na mě. Gigantická paní! Začal jsem se zoufale odstrkávat rukama. Zbytečně. V civilním životě jsem na tom byl lokomočně jistě lépe než ona. Tady se však karta obrátila. Nebylo kam uhnout. Nebylo úniku. Zahlédl jsem po stranách svého zorného pole dva rosolovité nártý. Poté už jsem jen cítil, jak mi pomerančová kůže vnitřní strany jejích stehen roluje ušní boltce do úhledných válečků, ozvalo se mlasknutí a pak už nic.

Svět potemněl a ztichl. Konec.

Za zběsilého tlukotu mého srdce se mi před očima promítl celý můj život. Ale moc mě to nerozptýlilo. Byla to nuda. A dost nízkorozpočtová. A hlavně to nemělo žádnou pointu.

Titulní hrdina se na závěr udusil v celulitidě, dřív než se začal jakkoli seberealizovat. Takovou slátaninu by snad nenatočil ani zfetovaný Zdeněk Troška.

„Ááááá!“ řvali jsme unisono, já ovšem značně tlumeně, když nás modrá trubka na druhém konci vyplivla do malého obdélníkového bazénku.

Žena se začala hurónsky smát, zatímco jsem se snažil vyhrabat z jejích slabin. Konečně jsem se vedle ní objevil. Považovala to za vhodný okamžik k seznámení a vytrčila ke mně své masité předloktí: „Já jsem Magda.“

„A já jsem naživu...“ vykotal jsem otřeseně, přijal její gratulace a bez dalšího slova opustil bazének.

Ještě v šoku jsem mlčky míjel jednotlivé plavecké dráhy, až jsem se dobelhal ke skokanským můstkům. Na tom úplně krajním se Vlasta chystala na šipku. Přerušila přípravu a svažila obočí: „Co ti je? Vypadáš, jako bys viděl strašidlo...“

„Kdyby jen to. Já se do něho zabořil!“ Proboha... jestli se takhle nedá chytit klaustrofobie, tak už nevím jak.

„Cože?“ usmála se nechápavě.

„Vidíš tamtu paní?“ ukázal jsem směrem k výstupu z tobogánu.

„Kterou?“ zamžourala Vlasta.

„Támhleto paní, co vypadá jako... dvě paní. Vidiš, jak mává?“

Vlasta kývla.

„Tak si to zapamatuj, protože to je na mě,“ travoltovsky jsem si prohrábl vlasy a odkulhal do sprch.